

Middel A: het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat de Raad naar behoren had vastgesteld of was voldaan aan een van de criteria voor plaatsing op een lijst in de litigieuze handelingen.

Het Gerecht heeft ten onrechte de diensten die rekwirant levert in het kader van de Iraanse wet op het geld- en bankwezen verward met „financiële steun” aan de regering van Iran in de zin van het desbetreffende aanwijzingscriterium. De door rekwirant als centrale bank verleende diensten, zoals het aanhouden van rekeningen en het afwickelen van transacties, vormen geen „financiële steun” van een dusdanig kwalitatief en kwantitatief belang dat het de regering van Iran in staat stelt een nucleair programma te vervolgen. Bij een juiste en evenredige beschouwing is bij die diensten helemaal geen sprake van financiële steun.

Middel B: het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de Raad zijn motiveringsplicht krachtens artikel 296 VWEU was nagekomen.

Het bestaan van de Iraanse wet op het geld- en bankwezen, die rekwirants functies en bevoegdheden als centrale bank van Iran uiteenzet, maakt (anders dan in het arrest van het Gerecht is vastgesteld) niet duidelijk wat de Raad in zijn motivering bedoelt met „financiële steun”. Het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de Raad geen concrete en specifieke motivering hoefde te geven over hoe en op welke wijze hij van mening was dat rekwirant aan de regering van Iran dergelijke steun had verleend.

Middel C: het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de rechten van verdediging van rekwirant zijn geëerbiedigd.

Het Gerecht heeft ook ten onrechte vastgesteld dat de Raad de rechten van verdediging van rekwirant had geëerbiedigd. De Raad heeft geen bewijs geleverd voordat hij het besluit nam om rekwirant opnieuw op de lijst te plaatsen. Het Gerecht heeft de Raad ten onrechte toegestaan om de motivering aan te vullen door zich te verlaten op de bepalingen van de Iraanse wet op het geld- en bankwezen, die (anders dan in het arrest van het Gerecht is vastgesteld) niet duidelijk uit de motivering konden worden afgeleid. Rekwirant was kennis van de zaak tegen hem onthouden en was niet in staat om een gedegen verdediging te voeren.

Middel D: het Gerecht heeft ten onrechte rekwirants middel verworpen dat de Raad, zonder rechtvaardiging of evenredigheid, rekwirants grondrechten, waaronder zijn recht op bescherming van zijn eigendom en van zijn goede naam, had geschonden.

Het Gerecht zou moeten hebben vastgesteld dat de plaatsing van rekwirant op een lijst onevenredig is, omdat het ernstige moeilijkheden heeft veroorzaakt voor rekwirant en voor het Iraanse volk, het geen gevolgen heeft voor de inkomstenbronnen van de regering van Iran en niet zal bijdragen aan het oogmerk de regering van Iran te dwingen een einde te maken aan de ontwikkeling van haar programma inzake nucleaire proliferatie.

⁽¹⁾ Besluit 2012/635/GBVB van de Raad van 15 oktober 2012 houdende wijziging van besluit 2010/413/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen Iran, PB L 282, blz. 58.

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 945/2012 van de Raad van 15 oktober 2012 houdende uitvoering van verordening (EU) nr. 267/2012 betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran, PB L 282, blz. 16.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hof van Cassatie (België) op 8 juni 2015
— Rijksdienst voor Pensioenen tegen Willem Hoogstad; andere partij: Rijksinstituut voor ziekte- en
invaliditeitsverzekering**

(Zaak C-269/15)

(2015/C 294/32)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van Cassatie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Rijksdienst voor Pensioenen

Verweerder: Willem Hoogstad

Andere partij: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering

Prejudiciële vraag

Moet artikel 13, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71⁽¹⁾ van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen zo worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een bijdrage — zoals de op grond van artikel 191, eerste lid, 7°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, verrichte inhouding en de op grond van artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen verschuldigde solidariteitsbijdrage — wordt geheven op prestaties van Belgische aanvullende pensioenstelsels die geen wettelijke regelingen zijn in de zin van artikel 1, sub j, eerste alinea, van deze verordening, ingeval die prestaties verschuldigd zijn aan een niet in België wonende rechthebbende die overeenkomstig artikel 13, lid 2, sub f, van die verordening onderworpen is aan de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin hij woont?

⁽¹⁾ PB L 149, blz. 2.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 9 juni 2015 — Hecht Pharma GmbH/Hohenzollern Apotheke, Inhaber Winfried Ertelt

(Zaak C-276/15)

(2015/C 294/33)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Hecht Pharma GmbH

Verwerende partij: Hohenzollern Apotheke, Inhaber Winfried Ertelt

Prejudiciële vragen

1. Staat artikel 3, punten 1 en 2, van richtlijn 2001/83/EG⁽¹⁾ in de weg aan een nationale bepaling zoals § 21, lid 2, punt 1, van het Gesetz über den Verkehr mit Arzneimitteln (Duitse wet op de handel in geneesmiddelen; hierna: „AMG”), volgens welke voor een geneesmiddel geen vergunning is vereist wanneer sprake is van een voor gebruik bij de mens bestemd geneesmiddel dat, daar het naar vaststaat frequent door artsen en tandartsen wordt voorgeschreven, wat de wezenlijke stappen van de bereiding betreft, en tot een hoeveelheid van wel honderd verkoopklare verpakkingen per dag, in een apotheek wordt bereid in het kader van de normale exploitatie van de apotheek en dat bestemd is om te worden verstrekt in het kader van de bestaande exploitatievergunning van de apotheek?

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: